

Час милосердя

Уже понад тридцять років переживаємо час милосердя. У всій Церкві є час милосердя. Це відчув Іван Павло II. Він мав «чуття», що це був час милосердя. Згадаймо беатифікацію та канонізацію сестри Фаустини Ковальської, після якої він впровадив свято Божого Милосердя, яке поступово розвивалося та поширювалось.

Дати серце бідним

Етимологія латинського слова «*misericordia*» – дати серце нещасним, тим, які його потребують, які терплять. Це властиво те, що робив Ісус, який відкрив своє серце на потреби людини. У Євангелії є чимало епізодів, які описують Ісусове милосердя, Його даровану любов для страждених та немічних. Із Євангельських розповідей можна зрозуміти, з якою добротою, ласкавістю Ісус ставився до тих, які страждали, та потішав їх; наближався до них та розраджував, а часто й виліковував. За прикладом нашого Учителя ми також покликані ставати близькими для тих, кого зустрічаємо, розділяючи з ними їхню долю. Тому необхідно, щоб наші слова, наші дії, наша поведінка відображали солідарність, свободу; щоб ми не були байдужими до їхнього страждання; щоб ми ставились до них

із братньою любов'ю і не впадали в якусь форму батьківства.

Гоїти рани

У якому місці Ісус був найчастіше? Де його можна було найчастіше знайти? На дорогах. Могло видаватись, що Він був безхатченком, тому що завжди був у дорозі. Ісусове життя минало в дорозі. Воно особливо запрошує нас пізнати глибину Ісусового серця, те, що Він відчував до натовпу, до людей, яких зустрічав. Пізнати цю внутрішню поставу «зворушення», коли бачив юрби – милосердився над ними. Бо бачив людей «стомлених і прибитих, немов ті вівці, що не мають пастуха» (пор. Мт. 9:37).

Сьогодні про Церкву можемо думати як про «польову лікарню». Адже потрібно лікувати рани, незліченні рани! Дуже багато є зраних людей через матеріальні проблеми, через згіршення, і в Церкві також; людей, зраних обманом цього світу. Милосердя – це насамперед лікувати зранення.

Марія вчить нас милосердя

Розбрат – це термін, із кореня якого в єврейській мові походить слово «сатана» і вказує на поділ. Знаємо, що диявол – це «противник», ворог, який завжди намагається поділити людей, родини, нації і народи. Слуги хотіли б одразу вирвати бур'ян, але власник забороняє, пояснюючи так: «...щоб виполюючи кукіль,

ви часом не повіривали разом з ним пшениці» (Мт. 13:29). Адже знаємо, що кукіль, коли росте, дуже подібний до культурних рослин, і тому можна переплутати.

Цей ворог хитрий. Посіяв зло посеред добра. Тому для нас, людей, неможливо чітко їх відокремити, але наприкінці це зможе зробити Бог.

І тут переходимо до другої теми: протиставлення між нетерпеливістю слуг і терпеливим очікуванням власника поля, який представляє Бога. Ми часом поспішно судимо, ділимо людей тут на добрих, а там на поганих... Але пригадуйте молитву того зухвалого чоловіка: «...Боже, дякую тобі, що я не такий, як інші люди, – грабіжники, неправедні...» (пор. Лк. 18:11–12). Натомість Бог уміє чекати. Він дивиться на життєве «поле» кожної людини терпеливо й милосердно; він набагато краще від нас бачить нечисть і зло, але й бачить також зерна добра та з довір'ям чекає, щоб допіли. Бог – терпеливий, вміє чекати. Як це чудово! Наш Бог – терпеливий Отець, який завжди нас чекає з відкритим серцем у руці, щоб прийняти нас, щоб простити нам. Він завжди нам прощає, якщо приходимо до Нього.

Поведінка власника ґрунтується на надії, переконанні, що зло не має ані першого, ані останнього слова. Втім є ласка очікування на цю терпеливу Божу надію, що наприкінці сам кукіль, тобто погане серце з багатьма гріхами, зможе стати добрим. Але увага: євангельська терпеливість не є байдужою до зла. Не можна робити

замішання між добром і злом! Перед поділами, що є у світі, Господній учень покликаний наслідувати Божу терпеливість, через непохитну довіру плекати надію у кінцеву перемогу добра, тобто самого Бога.

Насправді зло наприкінці буде викорінене й усунене. Під час жнив, тобто Суду, жінці встановлять лад власника, відокремлюючи кукіль, щоб спалити його (пор. Мт. 13:30). Того дня остаточного урожаю суддею буде Ісус, який посіяв добре зерно у світі. Він сам став «пшеничним зерном», помер і воскрес.

Наприкінці нас судитимуть тією самою міркою, якою ми судили інших. Із милосердям, з яким ми ставилися до інших – ставитимуться і до нас. Просімо Марію, нашу Матір, щоб допомагала нам зростати в терпеливості, надії і милосерді до всіх людей.